

— Ja, ja.

— Ik zal u altijd schrijven, ik houd zooveel van u. Ze snikte, — maar Ina's oogen bleven star en droog.

Drie dagen later voer er een boot af naar Amerika; onder de passagiers was miss Lilly Holwood.

TIENDE HOOFDSTUK.

Ze moest haar tijd bij James uitdienen. Lilly had ze op de boot gebracht in den avond — ze behoefde er niets voor te verzuimen, en Amy was de eenige die wist. Toen ze naar huis terug reed, dacht ze over haar dood. Ze was temidden van menschen, maar niemand lette op haar, alleen als ze nu plotseling stierf, dan zouden ze even opkijken, en over haar praten. — Een vrouw die heel eenzaam was, die niemand meer had.... niemand. — Maar ze wist nog, na eenigen tijd, dat dit zelfmeelij haar verzwakte, en dat ze er te oud en te verstandig voor was geworden. Een vrouw van vijf en veertig jaar! Honderde meisjes waren er in een stad als deze, arme, bedrogen kinderen, die zichzelf op een wit doodsbed zagen, mooi en onschuldig, en vooral ontroerend, zoo dat ze zelf erom schreiden. En dan langzaam, door die tranen, zouden ze genezen. — Maar dit was niet meer voor haar.

Ze was verwonderd, Amy thuis te vinden. — Maar kind, je hebt je vrijen avond!

— Ja mevrouw, ik wilde liever niet uit.

— Het is mooi weer, zomer. — Ze hoorde dat haar stem scherp klonk.

— Ja mevrouw.

— En-ne, juffrouw Lilly had een aardige hut, — die dingen zijn klein, maar.... Nu wist ze plotseling geen enkel woord meer om te zeggen, en ze keek Amy star en hulpeloos aan. Dan vloeiide, als met een warme scheut, alle bedwongen zelfbeklag in haar terug. — En ik, — en ik, stamelde ze, ik wilde dat ik dood was.

Het meisje omvatte haar, klopte haar zachtjes op haar rug, maar kon niet spreken; groote tranen liepen over haar gezicht.

Bijna onmiddellijk beheerschte Ina zich weer, maar omdat ze Amy niet van zich af wilde stooten, bleef ze nog een oogenblik in dezelfde houding, met krampachtig gesloten oogen en mond. Dan zei ze zacht: Dank je kind, ik moet flink zijn, hè? Juffrouw Lilly zal misschien niet altijd weg blijven.

Amy ging zacht de kamer uit.

Het werk voelde ze die dagen als een dwang, waaronder ze toch gewillig bukte, dankbaar haast dat dit haar vast hield. Ze wist niet waarheen ze leefde — in zoo groote spanning, en met dit droef-ademend uitzien?